

Թէ «երեւ Վարդապետք եւ Սասնայոյ քաղաքին .
Յակոբ Զէյթունցիին որ դաս կու հրատեք զԱւե-
սարանն Մասքոսեան, Մաղափա վ. Թոխա-
քեցի դաս կ'սուեք Արարածքն, եւ Զափարիա վ.
Վանեցիին սուեք զԽորհուրդին Մեկնիչ եւ եր
Սասնայոյ քաղաք իբրեւ զերկինս եւ կտե ժամա-
նակ Կոստանդիստինոսի եւ զԹարգմանացն» (ՀԱ.
1910, էջ 65-79):

Բոլոր այս ուսումնական վարդապետնե-
րը ու իրենց դասարանները՝ մեծագոյն մա-
սամբ արդիւնք Սիւնեաց դպրոցին, զանա-
զան չափով դեր կատարեցին Հայ կրթական
ու ուսումնական վերագարթման մէջ:

Այս դպրոցներուն մէջ Սրապիտնի կամ
Ամդայ դպրոցը, որ կերպով մը շարունա-
կութիւնն էր Սիւնեաց դպրոցին, Հայ Ե-
կեղեցւոյ լուսաւորութեան և պայծառաց-
ման ամենէն կանուխ սատար հանգիստ-
ցողը եղաւ, և յառաջապահը՝ Ամրտոլու
դպրոցին, որ ինչպէս յայտնի է աւելի տե-
ւական ու երկար, և հետեւաբար աւելի
արդիւնաւէտ շրջան մը բոլորեց:

Սրապիտնի դպրոցին նկարագիրը ո՛չ
թէ դարուն լուսաւորութեան մէկ արտա-
յայտիչ ցոլացումն է, այլ իր ունեցած մը-
տաւորական, բարոյական և գործօն հան-
գամանքներուն մէկ շքեղ պատկերը, ինչ-
պէս որ հիացմամբ կը վկայէր ժամանա-